

ת"פ 41064/10/13 - מדינת ישראל נגד א. מעדי עבודות מתכת בע"מ, ח.פ. 1-386569-51, ארזי מעדי - זוכתה

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

ת"פ 41064-10-13

19 אוקטובר 2015

לפני: כב' השופטת דלית גילה

המאשימה

- נגד -

הנאשמת

מדינת ישראל

1. א. מעדי עבודות מתכת בע"מ, ח.פ. 1-386569-51
2. ארזי מעדי - זוכתה

גזר-דין

בהכרעת-הדין הורשעה הנאשמת (להלן: גם **החברה**) ב-**4** עבירות של מסירת תלוש שכר, שלא נכללים בו חלק מפרטי השכר, שצריך היה לכלול בו - בקשר לחופשה צבורה וימי מחלה - כמיוחס לה באישום הראשון שבכתב-האישום שלפנינו, בקשר לעובדת שמא דוניה (להלן: **העובדת**); וכן בעבירה של אי מסירת תלושי שכר, כלל, לאותה עובדת, בשני חודשים בשנת **2011** - אוגוסט ונובמבר. הכל - בניגוד להוראות חוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן: **החוק**).

במסגרת הטיעונים לעונש הדגיש ב"כ המאשימה, כי מדובר בעבירות נפרדות ועצמאיות של מסירת תלושים לקויים ב-**4** חודשים שונים, מחד, ואי מסירת תלושים בחודשיים אחרים, מאידך. הוא ביקש שהענישה תתייחס לכל אחד מהמעשים בנפרד ותיקבע ענישה פוטנצלית לפי הצטברות העונשים לכל אחד מהמעשים. זאת, בהסתמך על פסיקת בית-המשפט העליון, בעניין **אבו קיעאן**^[1] וכן פסיקת בית-הדין הארצי לעבודה, בעניין **שמש חי**^[2].

תיקון **113** לחוק העונשין קבע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו [סעיף **40ב** לחוק העונשין, תשל"ז-1977].

על בית-הדין לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית-הדין את העונש המתאים לנאשם [סעיף **40ג** לחוק הנ"ל]. מובן, שיובא בחשבון גם האמור בסעיף **40יג** לחוק העונשין, שעניינו "ריבוי עבירות" ואבחנה בין עבירות המהוות אירוע אחד או כמה אירועים.

לטעמי, היה ראוי שאשמע מהמאשימה, הן את המתחם ההולם לעבירות שבהן הורשעה הנאשמת שבפני והן את הדרישה הספציפית של העונש המתאים לנאשמת, לפי גישתה, וחבל שלא כך נעשה. העמדה, כי כל הטווח שעד הענישה המקסימלית הקבועה בחוק הוא הטווח "ההולם" את העבירות כאן, כפי ששמענו מב"כ המאשימה [עמ' 49, ש' 7], אינה מקובלת עלי, משום שלא די בעצם ביצוע עבירה, כהגדרתה בספר החוקים, כדי שהעונש ההולם לה יהא המקסימום שנקבע בחקיקה, ולא צויינה כאן חומרה יתרה.

השאלה הראשונה שיש לשאול היא - האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים. בשאלה זו קיימות מספר גישות, בפסיקת בית-המשפט העליון שאומצה בבית-הדין הארצי לעבודה. לפי ההלכה הנוהגת, כפי שנקבעה ברוב דעות בעניין **ג'אבר, [3]** כאירוע אחד תחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית.

ביחס לעבירות נשוא התיק שבפני, אכן, יש לראות בעבירות שביצעה החברה שני סוגי עבירות נפרדים - האחד, שענייני מסירת תלושי שכר לקויים, כאמור באישום הראשון, והשני, אי מסירת תלושי שכר כלל, כמתואר באישום השני. אולם, בהתאם להוראות סעיף **40ג** לחוק העונשין, אני סבורה, כי יש לראות את ארבע העבירות של מסירת תלושי שכר לקוי כאירוע אחד ואת שני החודשים בהם לא ניתן תלושי שכר כלל, כשני אירועים נפרדים נוספים; שכן, אין ייחוד לאופן בו לא פורטו מאזן ימי החופשה וימי ההבראה, בכל אחד מהתלושים שנמסרו לעובדת, אך, כל חודש בו לא נמסר לה תלושי שכר, בכלל, עומד לעצמו והצריך מחדל עצמאי, שהביא לתוצאה של אי מתן התלוש בחודש זה.

אשר לאישום הראשון - בהתאם להוראות סעי' **25ב(ב)(2)** לחוק - עבירה של מתן תלושי שכר לקוי, שלא נכללים בו פרטי השכר ששולם לעובד, כולם או חלקם, בניגוד להוראות סעי' **24ב(ב)** לחוק, דינה מחצית הקנס הקבוע בסעי' **61א(2)** לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שהוא **29,200 ₪**; קרי - העונש המקסימלי לעבירות אלה הוא 14,600 ₪.

אציין, כי גם לו סברתי שמדובר באישום הראשון, בעניינינו, בארבע עבירות שאינן אירוע אחד ומעשה אחד - ולא כך הוא - לא היה ראוי להטיל על הנאשמת קנס גבוה יותר מאשר המקסימום הקבוע בחוק, לעבירה אחת, הואיל ובכתב-האישום לא צויין ריבוי העבירות; לטעמי - במשפט פלילי, חובתה של המאשימה להבהיר, מפורשות ומראש, מה היקף העבירות המיוחס לנאשמים, על מנת שאלה יזהרו מפני הצפוי להם וינהלו את הגנתם בהתאם, שהרי, "אין עונשים אלא אם מזהירים".

אני קובעת, אפוא, בהתאם להוראת סעי' **40ט** לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעה הנאשמת באישום הראשון, בו כל ארבע העבירות, בהן הורשעה, הן ארוע אחד ומעשה אחד, הוא - כבקשת המדינה - בין **70% ל-90%**, מהקנס המקסימלי, כלומר - בין **10,220 ₪ לבין 13,140 ₪**. זאת, בהתחשב בערך החברתי של הדרישה לפרוט מאזן החופשה ומאזן ימי המחלה בתלושי השכר, שנועדה לאפשר לעובד לעקוב אחר היקף זכויותיו ואופן מימושו. בהעדר רישום מלא בתלושים הנמסרים לעובד יקשה עליו לוודא שקיבל ממעסיקו את כל המגיע לו, ברכיבים אלה. אמנם, בהינתן שמדובר בעונש של קנס - מאפשר סעי' **40נ** לחוק העונשין להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם כבר בעת קביעת מתחם הענישה המתאים, ברם, לבד מאזכור נושא זה בעת טיעוני הסנגור לעונש [עמ' 50, ש' 11] - לא הובאו בפני ראיות לעניין זה.

בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגין אישום זה, בהתאם להוראות סעי' **40א** לחוק העונשין, אני מתחשבת בכך שלא נמצא שנגרם נזק מהרישום הלא תקין בתלושי השכר ולא נטען שהזכויות הקוגנטיות בהן עסקינן, כשלעצמן, לא שולמו לעובדת, למרות שלא נרשמו באופן תקין ב-**4** תלושים שהועברו לה, מה גם, שאין לנאשמת עבר פלילי וזו לה הרשעה ראשונה. הקנס בגין האישום הראשון יועמד על הרף התחתון - ₪ 10,220.

בנוסף - תחוייב לחתום על התחייבות, כפי שיפורט בהמשך.

אשר לאישום השני - עבירה של אי מסירת תלוש שכר, כלל וכלל, בהתאם להוראות סעי' **25ב(ב1)** לחוק, אף היא דינה קנס בסך **14,600 ₪**. על אף שניתן היה להתייחס לכל חודש בו לא נמסר לעובדת תלוש שכר כאל אירוע נפרד ומעשה העומד בפני עצמו, איני מוצאת לנכון לקבוע מתחם ענישה העולה על הקנס הקבוע בגין עבירה אחת, כפי שביקש ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש, מאחר שגם באישום זה יוחסה לנאשמת עבירה אחת, בלבד, בכתב-האישום, בגין אי מסירת שני תלושים, ואין זה ראוי להחמיר בענישה מבלי שהנאשמת הועמדה על קיומו של סיכון כזה, מראש, בכתב-האישום שהוגש נגדה.

לאור כך, אני קובעת אף את מתחם העונש ההולם, באישום השני, כבקשת המדינה - בין **70%** ל-**90%**, מהקנס המקסימלי לעבירה אחת, קרי - בין **10,220 ₪** לבין **13,140 ₪**. זאת, נוכח הפגיעה בערך החברתי המוגן בעבירה זו, של יידוע העובד בדבר זכויותיו הכספיות בתמורה לעבודתו באותו חודש, הואיל ובהעדר תלוש עומד העובד חסר מידע מול מעסיקו ונשללת ממנו האפשרות לבדוק שהשכר ששולם לו עולה בקנה אחד עם המגיע לו. מחד, בעבירה זו נפגעה העובדת יותר מאשר בעבירה של מסירת תלוש ללא פרוט מלא של זכויותיה, ומאידך, היו רק פעמיים בהן לא נמסר תלוש שכר.

מכיוון שלא הוכח נזק של אי תשלום לעובדת, בחודשיים בהם לא נמסר לה תלוש שכר, ונוכח העבר הנקי - יועמד גם הקנס בגין האישום השני על הרף התחתון - ₪ 10,220.

את שני הקנסות הנ"ל על הנאשמת לשלם ב-**4** תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום **11.11.15**, וב-**11** לחודש, ב-**3** החודשים העוקבים, בהתאמה.

בנוסף - על גב' **אריזי מעדי** לחתום בשם הנאשמת על התחייבות בסך **14,600 ₪**, להימנע מעבירה בה הורשעה, למשך **3** שנים מהחתימה, שתהא לא יאוחז מהתשלום הראשון.

זכות ערעור לבית-הדין הארצי לעבודה, בירושלים, תוך **45** יום מקבלת פסק-הדין.

ניתן היום, 19 אוקטובר 2015 ו' חשוון תשע"ו, בהעדר הצדדים, וישלח אל באי-כוחם בפקס'.

/

[1] ע"פ (עליון) 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מ. י.** (29.12.2014, במאגר ממוחשב).

[2] ע"פ (ארצי) 32385-05-14 ואח' **שמש חי אחזקות בע"מ ואח' נ' מ.י.** (13.8.2015, במאגר ממוחשב).

[3] ע"פ (עליון) 4910-13 **ג'אבר נ' מ. י.** (29.10.2014, במאגר ממוחשב).